

azért az ártó szándék erősebb bennük. A papok valójában Coyote leszármazottai, és, minden hatalmuk ellenére, akárcsak ő, szintén mindenféle érthetetlen dolgot művelnek, és hazudnak, mint a vízfolyás. A katolikus papokkal tulajdonképpen maga Coyote tér vissza a földre, csak más alakváltozatban”. (Vö. R. P. de Smet: VOYAGE DANS LES MONTAGNES ROCHEUSES ET SÉJOUR CHEZ LES TRIBUS INDIENNES DE L’OREGON. Bruxelles, Devaux-Paris, 1873. 124. o.; Ch. Hill-Tout: *Ethnological Studies of the Mainland Halkom’ elem, a Division of the Salish of British Columbia*. RBAAS, 72, 1902. 412. o.; J. A. Teit: MYTHS AND TALES OF THE SOUTHEASTERN INDIANS. BBAE, 88, Washing-

ton, D. C., 1929. 621–622. o.) A két egymással szembesülő kultúra tehát korántsem kérdőjelezte meg azt a hatalmat, amelyet egyik is, másik is magának tulajdonított: egyik fél sem vonta kétségbe a másik hatalmának természetfölöttiségét, mindössze az történt, hogy mindegyik olyan képet alakított ki a másokról, amely lehetővé tette, hogy beépítse saját hiedelemrendszerébe.]

19. B. de Las Casas: HISTORIA GENERAL DE LAS INDIAS [1552]. Mexico City, 1951. i., 17. o.; J. P. Acosta: HISTORIA NATURAL Y MORAL DE LAS INDIAS [1590]. Mexico, Fundo de Cultura Economica, 1940. 346. o.

Horváth Elemér

PÁTRIA

régóta árnyék lakozik a küszöbön
az aki nem érkezik meg soha
s örökre otthon van utilapuiban

kívül fehér papírcsónak a pocsolyán
tele szirénekkal horgonytalan
belül egy asszony kávéf forral a rezsón
s egy pillanatra csak lehajtja a fejét

freskó régen befejezett háboruból
ajax? hektor? többé nem tudni már
távoli vonat megrázza az ablak üvegét
aztán a fényes átmeneti csönd
bejön megint

az árnyék végtelen

NOCTURNE

este istennélküli neonsugarak
színes nebulája az abszolút sötét
gépies utcalányok magassarku bugyiban
az eredeti éden apokrif morzsáival

egy koldus luxusautó hangtalan suhan
önnön örökös horizontjain
ahol mozik izgalmas nirvánája megtelik
mint antik kloáka majd kiürül

magán-boldogságoktól hulla-ittasan
alább s alább hanyatlik a jövő
és egyre mélyebbről kel hajnali világ
rákoko­zó heliocentrikus

Parancs János

AZ IDŐ ELLEN

amit tenni lehet
ami valamiféle esély
lehetőségét föl­villantja
a vázában bimbózó és illatozó
hervadó rózsza rothadó bűze
itt tanyázik a pártatlan tanú
a monomániásan fürkésző elme
az elkésve folyvást szörnyülködő
miközben bőrét vedli
nyújtózkodik és átváltozik
a talányos állandóság maga is
olykor rózsabimbó máskor fürkésző
olykor váza vagy valami más
láz­as lüktető és sajgó suhanás
amit nem érzékel az emberi szellem

MOZGÓKÉPEK

a vad szél
a nyugtalanító és szilaj
rohanás a kihalt téren át
egy nyakigláb kamasz
mint akinek múltja sincsen
úszó sziget a habok árján
tízezer levelével a nyárfa
elnyúlt testével a menekülő
az álomban látott sistersgő
és tekeredő ezüstoffolyó
aztán a nyers váratlan képsor
ahogyan a kés ahogyan a tagló
az előtte mocorgóra sietve
újra és újra lecsap

Papp András

ÉS MEGÉRZIK A FÉNYT A GYÖKEREK

A harangoknak sincs egyforma hangjuk, mondják, hogy az ujjaink sem egyformák. Endre mégis azt mondta nekem a rominád szétszedése közben, hogy ő most egy kis időre megnémul. Elhallgat, kicsit olyan lesz, mintha meghalna. És legyek én a hangja. A fülem nyugodtan tegyem a szívére. Azt mondom, amit belőle hallok. A világtörténelemben volt már ilyen testvérek között. Gondoljak csak Mózesre és Áronra. S ha magát nem is hiszi prófétának vagy valamiféle kiválasztottnak, engemet meg a legkevésbé főpapnak, attól azért még közvetíthetem, amit ő nekem közvetít. És ne gondoljak nagy dolgokra, meg fogom érteni.

Még néhány méretre vágott lécet kellett kiszednünk a két félholdszerű farostlemez sablonja közül. Nem feleltem. A harapófogóm visítva kanyarintotta ki a fényes szegeket. S mindezt úgy mondta, hogy ő sem hagyta abba a szeghúzást, a fessegetést, a kalapálást, mivel a kőműves, aki néhány perccel előbb távozott, a holnapi padlóburkolás miatt sürgette a rominád eltávolítását. Miután kivettük a frissen rakott boltív alól a sablont, a kőműves a gyönyörködésre sem hagyott időt, csupán kétkedő megjegyzésünkre válaszolt némiképp ráérősen, a tapasztalt mesteremberek elnéző és felsőbbrendű mosolyával; nem fog az leesni, biztosak lehetünk benne, ezek a téglák már tartják egymást.